ד א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה

ה ב מיי׳ פ״ד מהלכות פסה״מ

ו ג מיי׳ שם הלכה ח וע״ש

: מכ״מ

ז ד מיני מ״ה מהלרות נובודת

כב.

תרעה עד שתפתאב. אעברה שנתה דוקא קאי דאי אאבדה ונמנאמ בעלת מום הא מסאבא וקיימא: ישבור פבעי דיה. פרש"י ישמור אותה אולי יעשה מום קבוע ול"ג דא"כ היינו מרעה דקחני^{נח} לכן נראה לפרש ישמור אותה אולי מתרפא וחזיא להקרבה: אי תניא גבי

עיברה שנתה (זו התם הוא דלא אהני (לה אבודה)

והיינו כשיטת ר"י דריבוי ריעותות מביחין

אלא נהנין ולא מועלין ואם עד שלא כיפרו

הבעלים תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא

בדמיה אחרת ועושה תמורה ומועלין בה:

גמ' [א] מאי מעמא לא תני להו מגבי הדדי

רישא פסיקא ליה וסיפא לא פסיקא ליה למה

לי למיתנייה גבי מעילה סלמה לי למיתנייה

גבי תמורה תנא הכא תמורה ואיידי דתנא

תמורה תנא נמי מעילה מואיידי דתנא מגבי

מעילה מעילה תנא נמי תמורה 🕫 אמר ריש

לקיש סבחמאת שעיברה שנתה רואין אותה

כאילו יו עומדת בבית הקברות ורועה תנן

שעיברה שנתה ואבדה ונמצאת בעלת

מום אם אחר שכיפרו בעלים מתה תיובתא

דריש לקיש אמר לך ריש לקיש כי קתני רישא מתה אאבדה ונמצאת בעלת מום

אם אחר שכיפרו בעלים תמות אי הכי

אימא סיפא אם עד שלא כיפרו הבעלים

תרעה עד שתסתאב ואי בעלת מום הא

מסאבא וקיימא אמר רבה הכי קאמר יו (תנא)

שאבדה ונמצאת בעלת מום עובר אם אחר

שכפרו בעלים מתה אם קודם שכיפרו בעלים

תרעה עד שתסתאב במום קבוע ותימכר

אמר רבא שתי תשובות בדבר חדא דאם

כן ישמור מיבעי ליה למיתני ועוד שעיברה

שנתה למאי הלכתא קתני 🗈 יו אלא אמר

רבא יהכי קתני עברה שנתה ואבדה או

אחרי כן רועה בלא אבדה דחדא הוא דאיכא לריעותא: דמהניא בה אבידה. מועלת בה להביאה למיתה: משום דלא חויא למילחב. יתו אפי׳ קודם

אבידה לבת שנתה כתיב (במדבר טו) וזו עברה שנתה ופסול הגוף הוא: דאי לאו מומא חייא אימא. פסול חסרון בעלמא והואיל ונמלאת קודם כפרת השניה תרעה ולא תיהני ליה אבידה למות: דלא חויא להקרבה. בשום קרבן: עברה שנחה חויא להקרבה. בשאר קרבנות וכל הגך דבעיין

תרתי לריעותא היינו כי נמצאת קודם כפרת שניה אבל נמצאת לאחר כפרה ^{ישו} אפילו אין שם ריעותא דאיבוד מתה ש: ומי אמר רבא הכי. דהיכא

דנפסלה קודם ע לאיבוד מהני לה איבוד למות: והאמר רבא אבודם לילה לאו שמה אבודה. אם אבדה בלילה והפריש אחרת מחתיה לאו

שמה אבודה 🕬 ולר׳ 🕫 דאמר אפי׳ נמצאת קודם כפרה מתה האי אינה מתה דהואיל ובלילה לא מצי לאקרובה והיא נמצאת ביום המחרת לאו שמה אבודה ורועה אם נתכפר בחברתה. וה"נ הואיל ועברה שנתה לא חזיא לאקרובי לא תיהני לם ביה אבודה: ולא לדמי. שאין דמיה ראויין

ליקרב בשעת אבידתה דאין קרבן בלילה: לדמי חזיא. קודם שאבדה: סנן. במסכת יומא (דף סב.) גבי שעירי יום הכפורים מת אותו של עואול

מביא שנים מן השוק ומגריל ומשלח האחד והשני ירעה עד שיסחאב: הא דיחיד. כי האי גוונא מחה: וא"ר יוחנן. במסכת יומא (דף סד.) בעלי חיין

נדחין ונדחה שני שבזוג ראשון כשמת חבירו לעולם וכשהוא מתכפר מתכפר בשני שבזוג שני וקמא הוי דחוי כשמת חבירו כאילו עברה שנתו.

וקתני דטעמא דאינה מתה משום דחטאת לבור היא הא דיחיד מת ואע"ג דליכא שום אבידה מת משום דיחוי דקמא מאחר שנחכפר באחר אלמא

מרתי לריעותא לא בעינן וקשיא לרבא: 🗈 אמר לך. רבא ודאי 🉉 עש איכא דיחוי ונתכפר באחר מתה בלא שום אבידה ולר"ל ודאי מיקשי

יהוכדתריצנא לעיל עברה שנתה ואבדה לר"ל תריצנא ולדידי לא סבירא לי ואי משום אבדה ונמצאת בעלת מום קשיא לך אמאי נקט בעלת מום תמות משום אבדה לחודה הואיל ושוב נתכפר באחרת לא קשיא דחויין לחוד ואבודין לחוד ואע"ג דאבדה בעינן ריעותא אחריתי. כך שמעתי להו לא יותר:

א) ומעילה יא. ע"שו. ב) פסחים ה) [מעינט יהו ע שן, כי פפהים לו. יומא סו., ג) [פסחים לו.], ד) יומא סב. שבועות יב. [לקמן

הגהות הב"ח

יטר לער לנו לל לי לים של לכ כעברה כו' פי' וגם נאבדה וקחני דמתה אפי' קודם כפרה. דקאמר וכשהוא מתכפר כו' ובמחני' ואם עד שלא כו':

רבינו גרשום למיתנא: ועוד. כיון דההיא

בעלת מום דהא מסאבא וקיימא ותימכר מיד ויביא בדמיה אחרת ישו: ועושה חמורה. הואיל כו ודמים מתירין ליקרב דהכי אמרינן בפרקין דלעיל (דף כ.) דדבר הרועה להסתאב עושה תמורה: גבל' מאי טעמא לא סני להו כולהו בהדי הדדי. אלא כאן פליגי לה כלומר מאי שנא דתני לה יש בתרי בבי ולא תנא כולהו ה׳ חטאות ביחד אלא מפסיק בין ג' קמאי הגהות הגר"א כם וב׳ בתרחי: רישה פסיקה ליה. דלעולם מתות ואפילו לא כיפרו הבעלים: למה לי למתני גבי מעילה. דכולה הך מתני׳ תנינן גבי מעילה שיש שם פרק אחד שמתחיל ולד חטאת ותמורת חטאת וכולה מתניתין (א): כחילו היא עומדת בבים הקברות. כלומר כל מקום שהיא שם רואין אותה

לא נהנין. מדרבנן: ולא מועלין. יו דאם נהנו פטורין מקרבן

מעילה דכיון דלא היא ולא דמיה קריבין אזלא קדושתה: ואם עד

שלא כפרו הבעלים. אתרוייהו קאי כלומר כל זמן שלא כפרו הבעלים

שלא רצה להתכפר באחרת יש: סרעה עד שחסחאב כו'. ואעיברה

שנתה קאי ולא אאותה שאבדה ונמצאת

כאילו היא עומדת בבית הקברות שאין

כהן יכול ליכנס אחריה ולשוחטה ורועה

עד שתפתחב: מנן מטחם שעיברה

שנתה או שאבדה ונמלאת בעלת מום

כו' מיובחה דר"ש בן לקיש. דפסיק

ואמר רועה ומשמע אפילו כיפרו

הבעלים: כי קחני מחה אאבדה

ונמנחת בעלת מום. ולקמן פריך ח"כ

עברה שנתה למאי הלכתא קתני לה

בהדי הנך דמתות: אמל רבה

הכי האמר שעברה שנחה או אבדה

ונמלחת בעלת מום עובר לחחר שכיפרו

הבעלים מתה. ואפי׳ כיפרו הבעלים

אחרי כן הואיל ואיכא תרתי לריעותא

מתה ואעברה שנתה לא קאי כלל:

ואם עד שלא ריפרו הבעלים. כלומר

שלא רצו להתכפר באחרת תרעה כו'.

והשתא ליכא למיפרך הא מסאבא

וקיימא דאין בהמת קדשים נמכרת על

מום עובר: ישמור מיבעי ליה. כלומר

הואיל וכבר נפל בה מום עובר ישמור

מיבעי ליה למיתני כלומר ימתין אולי

יעשה מום זה קבוע: ועוד עברה

שנחה למחי קחני לה. הואיל ולאו

עלה איירי שום דינא ידו: עברה שנתה

ואבדה. יהן ונמלאת תמימה וכיפרו

הבעלים באחרת או אבדה ונמלאת

בעלת מום דאיכא נמי תרתי לריעותא וכיפרו הבעלים באחרת מתה קודם

לא נהנין בה מדרבנן: ולא <mark>מוע</mark>ל בה מדאורייתא: אם עד שלא בפרו הבעלים. עיברה שנתה או נמצאת ורוציו להתכפר בדמיהו נהבאו הדרך לחונפו בו הדעה אותה שעיברה שנתה תדעה עד שתסתאב ותיסכר. ואותה שהיא בעלת מום תיסכר לאלתר: ועושין תמורה. כיון דיש בה קדושת דמים ומועלין בה נמי: מ"ט לא תני לה כולה מתניתין בהדר. לכולה חמש חטאות המיתות בהדי אלא פליג ותני לה לתלת לחוד דימותו ולתרי לחור: משום דרישא הני תלת לחור: משום דרישא הני תלת קמאי פסיקא ליה דבין לפני כפרה ובין לאחר כפרה מיתות: מיפא לא פסיקא ליה. ההא לפני כפרה ירעו: ומאי מעמא תני לה בתמורה. דקאמר ועושין תמורה והדר תני מועלין בה משום אגב דקאי בתמורה ואיידי דתנא תמורה תני ומועלין בה והתם במס' מעילה איכא פירקא . דמתחיל נמי ולד חטאת כו': **יאיידי** דהתם תני מעילה תנא נמי התם דתמורה: חמאת שעיברה שנתה. אע"ג דקיימא בעזרה: רואין אותה כאילו עומדת בבית הקברות. מה התם לא מצי כהן אזיל לאייתויי אף הכא נמי לא חזיא להקרבה אלא תרעה: אם משכיפרו הבעלים תמות. משמע דקאמר נמי אשעיברה שנתה: אי הכי אימא סיפא כו'. [אמר לך ריש לקיש כי קתני תמורה אאבדה ונמצא בעל מום ולא אעיברה ונמצא בעל מום ולא אעיברה שנתה:] ואר בעל מום. למה לי תרעה אלא אעיברה שנתה קאמר תרעה מדהא קא מיירי בעיברה שנתה אף משכיפרו בעלים תמות נמי מיירי בעיברה בעלים תמות נמי מיירי בעיברה שנתה וקשיא לריש לקיש: **אמר** שנתור וקשיא לדיש לקישו אם רבה תני הכי אם עיברה שנתה או אבדה ונמצא בעל מום עובר . בעלת מום קבוע אם משכיפרו בעלים תמות. דהכא איכא תרתי בעלים תמות דחבה איכה הד. לריעותא דאבדה ונמצ' בעל מום הלכך תמות ולא קשיא מום הלכך תמות ולא קשיא סיפא נמי דכולה בחדא (אירי) (איידי ואיהיא ואיהי): תרעה עד שתסתאב. במום קבוע: דא"ב. דבבעלת מום עובר קא שעיברה שנתה אם משכיפרו

(א) רש"י ד"ה למה לי וכו' מתניתין. נ"ב בדף יא: (ב) ד"ה עברה שנתה ואבדה וכו' תרעה הך דעברה. נ"ב דבעלת מום : (ד) ד"ה והאמר רצא וכו׳ לאו שמה אבודה ולר' דאמרינן אפילו: (ה) ד"ה אמר לך רבא

[א] גם' מ"ט כו'. גירש"י הדדי אלא פליגא לה רישא כו': [ב] שם אלא אמר רבא כו': יה רישל כין כי הישל כין בין שם אלא אמר רבא כוי [__ יבו שונה אבדה באמצע משום דעברה שנתה מיירי אחיי לאבדה ייירי אחיי למצדה שנחה מיירי חפיט קודם למצדה וצעל מום אח"כ: [2] רש"י ד"ה א"ל כר. ע" מוס" שהקשו עליו ועוד קשה דא"כ הו"ל להקשות על מתני ועוד הל"ל על ר"ל. ול"ל דה"פ ה"ל

כג.], כ) [יומא סד.],

אותה לידי רעיה: וכוי אמר רבא הכי. דהיכא דנפסלה קודם האיבוד דמהניא ליה איבוד למות והאמר רבא אבודת לילה מוסף רש"י לא שמה אבודה וא"ת ליפרוך ממתני" לא גהגין. מהם לכתחילה הואיל וקדושין הוו ואם נהנין אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבען ואינו משלם אלא קרן בלבד (מעילה "). ואם עד שלא כיפרו הבעלים. אבדה ונמצאת בעלת מום מתה אע"ג דאיכא ריעותא אחריתי עם האבודה וי"ל דבשלמא ממתני' לא מני למיפרך מתני' דאבדה קודם שיבא באחרת נמצאו ורוצה להחכתר הריעותה החריתי ומש״ה לה דמי להבודת במחרת מנכנור דרונה בהתכפר בדמי אותה שהיא בעלת מום הואיל ומסאבא וקיימא, ממכר לאלתר ויביא בדמיה חטאת ואותה שעברה ויביא בדמיה חטאת ואותה שעברה לילה דריעותא דלילה בא עליה קודם האיבוד אבל לרבא פריך שפיר שהרי ריעותא דעברה שנתה בא עליה קודם האיבוד שנתה תרעה עד שתסתאב כו' האיבוד ומש"ה פריך מאבודת לילה ומשני לא דמי אבודת לילה לא חזיא לא לגופה תמורה ועושה תמורה ומועליו (שש). יכושר הבחידה למו למים בה. הואיל וקדושה קדושת דמים (שם). רישא פסיקא ליה. דלעולם ימותו, דמאי הפלגה איכא ילא לדמי לח] כאן משמע כשיטת ר"י דריבוי ריעותות מביאין אותה לרעיה ולא למיתה: לפלוגי ברישא, התם ליכא למימר אכזר דך רבא. פרש"י ודאי היכא דאיכא דיחוי ונתכפר באחרת מתה בלא כיפרו ולא כיפרו. דולד חטאת מתורם מנואם אינהו גופייהו לא התמוכם מטמת שמחו בעליה הוו מטמת, ומטמת שמחו בעליה נמי הא מתו להו בעלים, אבל בסיפא איכא לפלוגי (שם יא.). ולרשב"ל ודאי לש] תקשה אבודה דכי תרילנא לעיל עברה שנתה ואבדה לרשב"ל תרילנא ולי לא סבירא לי ואי משום ^{מז}אבדה ונמלאת בעלת מום רואין אותה. ככל מקום שהיא, כאילו עומדת בבית הקברות. שאין הכחן יכול ליקרב אליה, אבל לא ממטאות המחות היא אלא שאינה קריבה, הלכך רועה עד שיפול בה קשיא לך אמאי נקט בעלת מום תמוח משום אבודה לחודה הואיל ושוב נחכפר באחרת לא קשיא דחויין לחוד ואבודין לחוד ואע"ג מוס ותימכל (יומא סו. וכעי" דאבדה בעינן ריעותא אחריתי עכ"ל ולא נראה דתשאר מילתא דרשב"ל בקושיא פחחים או) ויפלו דמיה נדבה לשופרות שכתוב עליהן נדבה, ומקיילים בה את המזבת, זה מדרשו דהא מייתי לה בכמה מקומות בהש"ס ותקיינים בה חת התוצח, זה תדרשו של יהוידע הכהן במסכת תמורה (כג:) שכל מותר חטאת ואשם לקיץ ועוד קשה דממה שהקשה לא תירן מאולכך כמובח חוד מחטאות מתות שהן נראה לר"י לפרש כי היכי דאיצטריך לשנויי הלכה למשה מסיני ופסחים שם: אמתני' דבעי תרתי אבודה ובעלת מום אבידה דלילה. אבידם לילה והפרים אחרת תחתיה בלילה ונתנאת לאור הבוקר, לא שמה ולפיכך אתה צריך לחלק ולומר דחויין לחוד ואבודין לחוד הכי נמי נמרץ לרשב"ל דחויין לחוד ועברה שנתה לחוד מבו דחויין לל חזו לשום הקרבה ועברה אבידה. אפילו לרבי (דקמן ע"ב) לאו למיתה אזלא אלא לרעיה הואיל ולילה לאו שעת הקרנה היא (פסחים שם). השני ירעה עד שנתה חזיה להקרבה דשאר קרבנות: שני שעירי יוה"כ שמת המשתלח והולרכו להביא שני שעירים אחרים להגריל עליהם וישתלת האחד יוחיאו שנים לשם. אחד מזוג ראשון ואחד מזוג שני, אחד יקרב לשעיר הנעשה בפנים והשני ירעה ויפלו

אבדה ונמצאת בעלת מום אחר שכיפרו הבעלים מתה קודם שכיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב ותימכר יווצריך למיתני אם אבדה גבי בעלת מום יו[וגבי עברה שנתה] דאי תנא יס גבי שעיברה שנתה הוה אמינא התם הוא דמהניא לה

אבדה משום דלא חזיא למילתה אבל בעלת מום דאי לא מומא חזיא אימא לא תהני ליה אבדה ואי תני גבי בעלת מום התם הוא דמהניא לה אבדה משום דלא חזיא להקרבה אבל עיברה שנתה דחזי' להקרבה אימא לא תהני לה אבדה צריכא ומי אמר רבא הכי והאמר רבאף אבידה דלילה לא שמה אבידה לא דמי אבידה דליליא לא חזיא לא לגופה ולא לדמי אבל הא נהי דלגופה לא חזיא יח לדמי חזיא חתנן יהשני ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה יים לפי שאין חמאת הציבור מתה הא דיחיד מתהסוא"ר יוחנן בעלי חיים נדחין וכשהוא מתכפר בשני שבזוג שני מתכפר ואידך קמא הוה ליה כי עיברה שנתה ומעמא דציבור הא דיחיד מְתה אמר לך ייי דחויין לחוד ואבודין לחוד מ"ם אבודין דעתיה עליהון דילמא משתכחין דחויין לא הדרי מתחזיין שכיפרו הבעלים מו שאין רולים להתכפר באחרת תרעה הך דעברה (ב) שנתה ואבדה ונמצאת תמימה מו וכי אר"ש בן לקיש דאפי" כיפרו הבעלים

שינויי נוםחאות

דמיו לנדבה, (שבועות יב. וכעי"

וחא וווח וכו אם של שם מת והרי ים כאן שנים לעואזל, האמד ישתלת יש כאן שנים לעואזל, האמד ישתלת והשני ירעה (יומא שם). שאין חטאת הציבור מתה. דכי גמירי

חמש חטאות ביחיד גמירי, וטעמא

מפרש בהוריות (ו.) ובתמורה

(טו.) מה מלינו ולד חטאת ותמורח

בעליה, ואע"פ שאפשר להיות בלבור לא נאמרה אלא ביחיד (יומא

א] להו כולהו גבי הדדי אלא פליג להו רישה (ש"מ) בן ולמה פליג להו ליטם (ש"ם) כן ולכה לי (ש"ם) ג'י ל"ק ואיידי דמנא גבי תמורה מעילה תנא נמי גבי מעילה תמורה, ד] גבי מעילה תנא (ש"מ) ה] תמורה. גירסת ס"י ומאי טעמא תני לה בתמורה והדר חנה פשנת עני כם במנחרה החדר מני לה במעילה משום דקאי בממורה קא תנא תמורה ואיידי קאים במעילה קתני מעילה ואיידי מעילה תני נמי תמורה (ש"מ) מומלם נמנאת בעלת מום אם כיפרו בעלים תמות תיובתא דר"ל כו׳ כי התני תמות אאבדה כו' (ש"מ כי קתני תמות על אבודה ונמלאת

כי קסני חמום על אבודה ונמואח בעלת מום דההיא חמות אי הכי [מה דתני] ביני הני שעברה שנתה למה לי למתנייה אלא אמר רכא כו׳, או גרסת הרגמ״ה (ש־מ) יא] וחמכר בענת מוס דהסים ממות מי הכי (מה דמני) ביני הני שענה שנתה ניתה ני נתתנייה מנח חתר רכח כיו, חו גרסת ההנמיה ניים) יח מתכר ולרין למיסני אבדה גבי ניים של החברה שנהה וצריך למיתני אבדה גבי בע"מ דלה: וחיכח לם נמחסת (פיים) יזן (ציים) יוזן למי מלא אבדה גני. ניי גרסא אחרת בסמטות כסוף התסכת (פיים) ידן למית יחיל. עיי גרסא אחרת בסוף התסכת (פיים) יזן מועלין מדאררייתא דאס (פיים) לצור מהם כליל (יעביין) עוזן דמויין לחוד ואפודין לחוד, עיי גרסא אחרת בהשמטות בסוף התסכת (פיים) יזן מועלין מדאררייתא דאס (פיים) יום ("א באחרת ותרעה קאי אעברה דוקא דאי אאבדה ונמצאת בעלת מום הא מסאבא וכי (בין לה להכי בסרי (פיים) כגן קמאי הבעלים לא דמיא לה לגמרי (פיים) כן הואל ודמיה עתידין (פיים) לא) אלא פליג להו כלותר (פיים) לכן לה להכי בסרי (פיים) לגון קמאי

הבעלים לא תמות אא״כ אבדה ונמצאת בעלת מום לחוד למאי הלכתא קתני לה א״כ ולעיברה) דעברה שנתה. ל״א ותוב כי קתני הבעים לא תמות אתיכ אבורה ומבאות בעלה מום לחוד למאי הלכוא קונני לה איכ (לעיבור) ולבורה שמות. לא חותב כי קונני תמות אאבדה ונמצאת בעלת מום ולא אאעיברה שנתה א"כ למה תנייה לעיברה שנתה בין הני דמתניתין אלא אמר רבא הכי קתני (הכי נמי) שעיברה שנתה ואבדה וכן נמי הדיא דאבדה ונמצי בעל מום אם משכיפרו הבעלים תמות משום דאית בכל הדא תרתי לריעותא ולא קשיא לריש לקיש והאי דקתני אם עד שלא כיפרו תרעה אעיברה שנתה לחוד קאי ולא אאבדה ונמצא בעל מום: ומי אבר רבא הכי. דשעיברה שנתה ואבדה דמשום הכי תמות משום דאבדה: והאבר רבא אבודה הלילה ונמצא בשחרית לא שמה אבוד. דלא מיפסלה באבידה דלילה משום דלילה לאו זמן הקרבה וכן נמי כי אבדה לאחר שעיברה שנתה דלא חויא להקרבה לא תיפסל בה אבידה: קסבר רבא לא דמי**א** דאבודה דלילה להכי לא שמה אבודה דאותה אבודה דלילה לא חויא לא לקדושת הגוף ליקרב עצמה אביזה: קטבר רבא לא רביא האברה היידה היידה להכיך לא שמה אבודה האוהה אבודה היידה לא הוא לא לקודטת הגוף ליקרב עצמה בלילה ולא לקדושת דמים למוכרה ולהביא אחרת תחתיים בלילה אבל שעיברה שנתה ואבדה ומצא נהי דלקדושת המים חלכך פסלה דרא עיברה שנתה לא חוזא לקדוטת דמים למוכרה ולחביא בדמיה אחרת חזיא וכיון דבשעת אבידה חזיא לקדושת דמים חלכך פסלה לה אבדה ותמות: תגן במסבת יומא. מת אחד מן השעירים עד שלא הגרילו עליהן יביא אחר ומזויג לו ואם משהגריל יביא שנים אחרים ויגריל עליהן ויאמר אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו ואם של עזאול מת כרי. עד והשני ירעה עד שיסתאב ויפלו דמיו לנדבה לפי שאין חטאת הציבור מתה. כדאמר לעיל בפ׳ יש בקרבנות: ו**א"ר יוחנן**. התם בעלי חיים שהיו ראויין שיסתאב ויפלד דמיד לנדבה לפי שאין חטאת הציבור מתה. כדאמה לעיל בפ" יש בקרבנות: ואדר יותנ, התם בעלי חיים שהיר ראויין ולא אירע בעצמו פסול נידחין מהקרבה וכשהוא מתכפר בשני שבווג שני מתכפר שלא מת אחד מהן ואידך קמא שמת חברו כיון דעבר זמנו דתכפרו באחר הזה ליה כי עיברה שנתה: ו**מעמא דציבור דרועה הא ריחיד מ**תה. וקשיא לרבא דאמר שעיברה שנה ואברה כל"ל אם נמצא עד שלא כיפרו הבעלים תרעה והא הכא דאיתיה להאי קמא דקאי עד שלא כיפרו הבעלים וטעמא דציבור הוא הא דיחיד מתה: אמר לך רבא דחויין לחור. הא משום הכי הוה מיית אי הוה דיחיד דרחני הוא לגמרי מהקרבה: ואבודין לחוד: דלא מסח דעתיה מיניי

הו דסבר מישתכחי (הילכת׳) [הלכך] ירעו: ל"א אלמא הואיל דאי דחיית לה כו׳. כלישנא קמא לית בינייהו אלא שינוי לשון:

ועוד שעיברה שנתה למאי (הלכתא) קתני לה. כיון דלא קיימי על שום דינים שבמשנה שהרי אם כפרו אינה מתה ועושה תמורה ומועלין: בה: אלא אמר רבא הכי קתני. גליון לא שייך למימר חסורי מחסרא לפי דאבדה בי מצעי בי מצעי קאי הכא והכא אבל ונמצא בעל מום לא מצי למימר דקאי אתרוייהו דאי במום קבוע מאי תרעה ואי במום עובר ישמור מבעי ליה: ואי תנא גבי בעלת מום ובו'. עיי בהשמטות בסוף